

Nagyon fáj, de abba ne hagyd

Az utolsó reggel török popszámokat énekelt hamisan, és a haját igazgatta. Nem akart kikísérni a reptéri buszhoz, de rábeszéltem, illetve kifizettem a jegyét. Kerülte a tekintetemet. Életében először ment ki harisnyában és szoknyában. Azt mondta, hogy most mindenki kurvának nézi. Ha veled maradok, minden nap olyan leszek, mint ebben a harisnyában. Márpedig velem maradsz, mondtam.

Kiérünk a reptérre. Süt a nap, ne ölelgess mindenki előtt. Mindjárt jön a buszom visszafelé. Negyed óra, hová sietsz, mondom. Egy sportoverallos ember dohányzik a bejáratnál. Még találkozunk, ugye? Igen, mindenképp, lelkecském, ezt törökül mondja. A biztos halál előtti félszeg szerencsétlenkedést is mindig így képzeltem.

Mondjuk így, hogy miatta írom ezt, bár nem a nőkről szól minden, azt hiszem.

Amikor nyáron megismertem, teljes testes hidzsábot hordott, csak az arca látszott. Még tartotta a ramadáni böjtöt. Napi ötször imádkozott. Októberben meglátogattam Tiranában, addigra levette a muszlim ruhát. Azt mondta, hogy a helyi dervispáholy nagymestere üzent nekik a halálos ágyáról, hogy így szabadulhat meg igazán önmagától.

Búgócsigaszerű hangja van, és aranyszínű szeme. Magas, majdnem száznyolcvan centi. Sötét rúzst hordott, ez albán dolog a sötét rúz, elég kurvász.

Filmrendező akart lenni. Azóta nem tudom, évek óta nem beszéltem vele mélyebben. Hamar megunt a Skype-olást. Mindent hamar megunt, engem is. Most pincernő Olaszországban. Az olaszokat unja. Nincsenek igazi történeteik, mondják, puhák, semmilyenek, felszínesek. Iszogatnak, sok pénzük van, tíz évig egyetemisták, minden jó. Ő csak dolgozik, rossz a munkája, unatkozik. Egy kicsit csúnyább már. Túl magas az arccsontja, most így látom, és feltűnőbbek a bőrhibák.

Addigra nagyon elegendő lett Magyarországból. Otthagytam az állásomat, nem tudtam, mit csináljak. Télen majdnem megöltem magamat, tavasszal jobb volt valamivel, de semmiképp nem jó. Sokat ittam. Emlékszem a napra. A kanapén fetrengtem, nőkre gondoltam, egy sebet kapargattam a lábszáramon, és motivációs levelet írtam.

Az ösztöndíj jónak tűnt, két hónap rehab, pisztáciás baklava, mindenféle egzotikus nők nézegetése. Nyári egyetem. Bosznián keresztül ment a busz, egyszer állt meg egy autópályapihenőnél. Ősz szakállas muszlim férfiak teáznak és imafüzért morzsolnak. Savanyú férfiszaguk van, de nem ápolatlanok. Rövidebb az ima, amit szemenként mondanak, mint egy Üdvözlégy, lehet mondani folyamatosan. Az egyik almát eszik, maga felé fordítva húzza a kést a gyümölcsbőrben. A legfőképp sabb mozdulat. Egyben bekapja a levágott darabot.

Most is nyár van, szombat, ezért semmi dolgom. Szövegek és emlékek tolultak egymásra ma reggel, ahogy még félálomban a hajópadlón mozgolódó napfoltot néztem. Teljesen értelmetlen, hogy melyik szöveg vagy emlék honnan. A rádióban tőzsdehírek, az Iszlám Állam utolsó állásait számolják fel, tömegsírok, aztán egészséges életmód.

Borotválkozom. Csilingelve kiütögetem a szórt a pengék közül a mosdókagylón. Mindjárt harminc éves vagyok. Borostás, kopott felnőtt. Krákogok, köpök egyet a mosdókagylóba. Arcszeszt csapkodok sima képemre. Eszembe jut a hangja. És egy hetvenes évekbeli török popszám nyárról, fiatalságról és szakításról. Egy török romantikus filmben van, amit együtt néztünk. A valóság giccs. De nem ez a lényeg, hanem az, hogy most, ahogy eszembe jutott ez a zene, valami nagy egész részének érzem magam. Fekete teát főzök, Zsolnay-csészéből iszom. Beveszem az antidepresszánsokat. Leszedek a fogamról egy odaragadt teafűdarabot. A napfolt egy méterrel odébb került időközben.

Semmi nosztalgia. Nem róla van szó, csak általa. Múlt, jelen, körkörös ismétlődés. Emlékek és mindentől függetlenül beúszó szöveg, kép és dal furcsa együttállása. Egy ponton sűrűsödik minden, a Gaziantepi Egyetem ócska mosókonyhája mellett. Szűrős túlevelű izék és keserű, ázott teafű.

A benzinkútnál műszájú és műmellű eladónők árulják a sört és a cigit, szól a turbofolk. A buszon mellettem ülő aranyláncos, szomorú és bűdös férfi vesz egy üveg vodkát, bekeveri narancslével. Kölyökkutyák döglött madarat tépnek szét. Szemüveges, hátizsákos német fiatalok cigit tekernek, idegesen nézegetnek, nehogy megbasszák őket. Isztambulból éjszakai busz a szír határtól ötven kilométerre, Gaziantepbe.

A középkorban itt mentek keresztül pisztácia, szárított rózsabimbó szagú és bajszos rabszolganők Aleppó felé. Semmilyen város, modern, nagy. Ismert mandulakertjeiről, félelmetes pásztorkutyáiról, áttetsző levelestésztájáról, és egy 2014-es, harminchét kendős nőt húspárává változtató Iszlám Állam-merényletről.

Az egyetem ízléstelen nagyelődőjében két tagbaszakadt egyiptomival próbálok szót érteni. Ahmad és Mohammad. Ahmad arcán nagy fehér forradás ugrál, ha mosolyog. Odajön egy magas lány. Akvamarinszínű egészsztestes hidzsáb, csillog. Bemutatkozik, furcsa hangja van, és szép szája. Zaklatott testbeszéd, túl sok smink, vas-tagkeretes szemüveg. Muszlim hipszter, ilyen is van. Viccesen beszél angolul.

A kezében a *Lolita* valami ismeretlen nyelven. Hát ez meg hogy fér bele, kérdezem, nevet. Mászkál, nem tudja, miért jött, kimegy. Az ilyen kendős lányoktól az időt se merem megkérdezni normálisan, de azért rákeresek a Facebookon. In a relationship. Csalódottan tovább lapozok a kazak lányokra.

Azt hiszem, az volt a lényeg, hogy igazából nem is ő érdekelt, hanem Fariza, az egyik kazak lány. Ezért jöttünk össze. Ha ő érdekelt volna, akkor semmi esélyem. A lényeg sosem középen van. Az igazi erotika sosem a pornó, hanem a pornóról szóló Wikipédia-oldal. Mindig eggyel mellé löni a célnak, egy centivel a boldogság mellett lenni.

Általában a nem annyira szép nőket is nézegetem, ahogy pakolászna, felnéznek, rendezgetnek mindent. Csodálatos kis izék. De Fariza tökéletes. Klónozni ké-

ne, hogy mindenki ilyen legyen. Mások szerint tepsifejű, de nekem a belső-ázsiai török-mongol a tökéletes ember. A Kunságról beszélek neki, hogy ott úgy néznek ki az emberek, mint Belső-Ázsiában, nyilvánvalóan nem érdekli. Nagyon ártatlan lány, nagyon fiatal. Úgy nézel ki, mint a nagyanyám, mondom, nevet, olyan ívben kapja a szája elé a kezét, hogy csak azért feleségül venném, és leélném vele az életemet. Talán mégsem annyira ártatlan, mert pontosan érzi a helyzetet, hogy én most azzal csajozok, hogy egy nőt a nagyanyámhoz hasonlítok. Benne van a játékban.

A nyári egyetem csak nyaralás, ez várható volt. Húszéves, decens, jólnevelt, szűz és szűzies muszlimok, néhány kevésbé szűzies európai. Az egésznek semmi értelme. Szar oktatás, szar tanárok, szar programok, szar hely. Utálom a törököket. A kaja nem szar, báránnyhús, padlizsán, baklava.

Dovile és Karina litvánok, Fariza és Guldana kazakok. Enisa bosnyák, Rim jordan.

A kampusz vendégháza egy dombon van, félúton a csúcs felé. Meredek aszfaltút visz föl. Helló domb, mondja Fariza, ahogy fáradtan elindul fölfelé. Odafönn a közös konyhában sült csicscriborsó és tea, nézzük az Al-Jazirát, Izrael bombázza a palesztinokat, a muszlimok szívükre tett kézzel, teátrálisan sajnálkoznak, különböző átokformulák Allah nevével.

Miért fáj ennyire ennek a dombnak az emléke? Megint nem szentimentális, hanem sima fiziológiai fájdalom. Nem miatta, azt hiszem. Az a fájdalom, amit csak szövegek és emlékek tudnak kiváltani, meg kevés nő bizonyos szögből. Kazak vagy albán vagy bármi. Itt most albán.

A mosókonyhánál ülünk, teázunk, dohányzom, Háfizről okoskodom valamit. Láncdohányzom, mindig ki akartam próbálni, milyen. Zúgnak a mosógépek, az ingem kifakult a török mosóportól. Körülöttünk fenyőerdő, szúrós gömbszerű ízék. Ázott dohány- és friss nőszag. Csepp alakú üveg teáscsészéből teázunk.

Úgy gesztikulál, mint azok, akik kamaszkorukban hirtelen nőnek meg, és felnőttkorukban nem tudnak mit kezdeni a végtagjaikkal. Arról beszél, hogy nem fél semmitől, csak a kutyáktól. Utálja az albánokat, de sose lenne hajlandó nem albán férfitől gyereket szülni. A kedvenc filmje az *Űrodüsszeia*, a kedvenc könyve nem jut eszembe. Ágota Kristótot olvas. Rosszul tud angolul és törökül is. Olaszul jól tud, mindenbe olasz szavakat fűz. Meglepően jól olvas, mint egy művész. Semmi tanulság, semmi társadalom. Az apja egyszer tizenhat éves korában kivette a *Bovarymét* a kezéből, felnyitotta, meglátta a megcsalás szót, így mesélte talán. Nagyon megverte.

Imádja az apját. Kamionos, feketén dolgozik. Nem komoly muszlim, de nem iszik. Láncdohányos, veszélyes ember. Kilencvenhétben a zavargások alatt géppisztollyal védte a házat. Hétéves, hosszú lábú, fiús arcú kislány áll pizsamában a kertben, így képelem. Odakinn hullanak a levelek, az észak-albán hegyek már kopárabbak, mint nyáron. A kert teli töltényhüvellyel.

Hajnali háromig a mosókonyhánál beszélünk. Összeér a vállunk, nem húzza el. Egy vallásos muszlim lánnyal kizárt, hogy legyen bármi, még a haját se látta férfi, és van barátja, folyton Skype-olnak. Író, műfordító, tud nyolc nyelven. Lehet, hogy

hozzá megy. Azt magyarázom, hogy az idő nem lineáris, hanem egy nagy korong, minden egyszerre történik. Azt hiszem Borgest olvastam akkor. A magyar lányokat ilyen hülyeségekkel próbálsz szédíteni, kérdezi. Elköszönéskor végigsimít az alkaromon, ő se tudja, mit csinál, összerezzen, elmegy.

Öntök még egy csésze teát, aztán kinyitom az ablakot. Varjúkárogás, valahol egy Messenger-hang. Rágyújtok, kiiszom a teát. Az üres csészébe hamuzok. Kinyitom a laptopomat, és ezt írom. Hétfőn mehetek vissza a hivatalba.

Amikor legutóbb beszélünk, akkor is az apjáról mesélt, aki most depressziós, és ez még sötétebb erőszak formájában tör felszínre. Az anyja nem mosta meg a barackot, amit adott neki, ezért megpróbálta leszúrni egy késsel. Nem sikerült, úgyhogy felgyújtotta a kanapét. A család elmenekült a nagymamához, ő meg hazament Tiranából északra az apjához, és ápolta, főzött neki. Veled vagyok, apa.

Nem miatta írom, de valamennyire mégis. A nőkből néhány mondat marad. Hogy olyan vagyok, mint egy vicces regényszereplő, ahogy buszozgatok a Közel-Keleten és a Balkánon, ezt mondta. Ez eléggé idegesített, hogy szereplőnek tart, én nem elszenvadni akartam a történeteket, hanem szervezni. Mint az Olaszországban élő albán férfi, akitől elvettem, és akihez aztán visszament. Egy ideig milánói repjegyeket nézegettem, hogy megöljem mindkettőt. Ezt romantikusnak találta volna. Kicsit később elhagyta az író is.

Kitámolygok a tiranai Teréz Anya Nemzetközi Repülőtér váróterméből, fáradt vagyok, alig aludtam idefelé. Apró, fekete fénykarikák az októberi napsütésben. Sötétkéék ég, füst, benzinszag. Betonszín, bunkerek, zöld dombok, ő. Minden, amiért jöttem. Olcsó bőrdzsekiben és lógós farmerban van, nincs pénze, és még ízlése sincs az európai ruhákhoz. Olyan megtörtnek néz ki. Túl sok smink. Cserepes a szája. Sötét rúzs. Fáradt vagyok, mondom. Te mindig fáradt vagy, mondja, és kedvesen megsimogatja az arcomat. Ez a másik mondata, ami megmaradt, az ő hangján maradt meg.

Belépünk a kis hotelszobába, ösztönösen zárom az ajtót. Rózsaszín falak aranyfröccsintéssel. A sarokban aranymázás gipszkarton angyalalkalámpa. A poros franciaágy mindkét oldalán tükrök, a plafonra kéne még egy. Aludni vagy zuhanyozni akarok, mert Budapest és Belgrád között nem aludtam semmit a vonaton, se Belgrádtól idáig a repülőn, de már súlyos másodpercek teltek el, és látom a bal kezemet, ahogy a melltartóval szerencsétlenkedik.

Félig nyitva a szája mindig, ettől kicsit bután néz. A szemében pánik. Néhány hormontól duzzadó pattanás, kemény mellek alulnézetből. A sötétbarna harisnya féltényérnyi részen kiszakadt, láthatóvá válik a belsőcomb barnája és a combfehérje közötti átmenet. Nagyon fáj, mondja, és minden erejével próbál eltolni magától, de abba ne hagyd.

Nyáron, Törökországban úgy kezdődött, hogy az egyik este belém karolt, és azt mondta, menjünk egy kis kalandra az erdőbe. Török-angol keveréknyelven mondta.

Az egész tábor össze akar hozni minket. Hülyegyerekek, éretlenek, mi csak barátok, mondtuk. Sötét erdei kis földút vezet fölfelé a domb tetejére, tilos arra

menni. Állítólag vadkutyák vannak, összerezzen, menjünk vissza, félek, mondja. Belém kapaszkodik. Én is félek, de menjünk. A dombtetőn az egyetemi víztisztító-nál leülünk egy betonplaccra. A város hangjai nem érnek el ide, csak néha egy-egy dobbanás Szíria felől. A szomszédos dombon katonai rádiótorony. Mögöttünk húszméteres, világító Atatürk-fej nézi a lenti lakótelepeket. A síkságon porviharok forgolódnak.

Fázik, bátortalanul átkarolom, egy muszlim lány soha. A fejemet két kézzel fogja. Hátratulom a hidzsábot, mintha sebről venném le a kötést. Nahát, neked van füled, mondom. A szája cserepes és sós.

Melléd ülhetek a buszon, kérdezem másnap óvatosan. Valami külön kirándulásra mentünk. Szürke hidzsáb. Igen, de csak barátok.

Innentől Fariza és a többi lány biodíszlet lett. Mindenki elől rejtegettük, mi van köztünk, de mindenki tudta. Esténként két-három órát beszélgetünk a mosókonyhánál. Be van kamerázva, nem lehet semmit csinálni. Össze-vissza mozgó szemmel, elnyíló vastag ajkakkal hadarja a sötét elméleteit az életről. Az a legnagyobb öröm neki, ha egy férfi örömét láthatja. Minden nő csak az első szerelmét szereti igazán, onnantól csak a gyerekei iránt vannak mély érzései. A házassághoz nem szeretet kell, hanem számítás. Valahol itt szerettem bele, azt hiszem. Az emlékeimben itt szeretek bele.

Felém szalad egy nagy pók, megrezzenek, tényleg kurva nagy pók. Tíz percig nevet rajtam, hogy Albániában ezért én lennék a köcsög. Megölni már tudom, hogy nem szabad, egyszer eltapostam egyet, egész nap nem szólt hozzám, és sírt.

Azt mondja, nem érez semmi félelmet, csak a kutyáktól. Sokat mesél az apjáról, meg arról, hogy milyen elcseszett hely Albánia. De ott is elterjed lassan, mondja, hogy ha egy lányt pofán vág a barátja, az a világ vége. Ez csak az MTV-ből meg Hollywoodból érkező baromság, mondja, próbál valami gyűjtőnevet találni minden nyugati puhányságra. Well, I know rape is terrible and everything, but it's not such a big deal. Az evolúciót csak a kommunisták találták ki, ha igaz volna, a Koránban is benne lenne. Ezen eléggé összeveszünk. Azzal provokálom, hogy lehet bárányt klónozni, nézzen utána. Nem, lelket csak Isten adhat, mondja. De hát a báránynak nincs is lelke, mondom. Forog a szeme.

Két hét múlva vége, mondom neki, egy hét múlva vége. Szeptembertől lehet, hogy sosem látjuk egymást.

A bazárban élénksárga hidzsábot hord téglaszínű hátizsákkal. A rózsavízleparló mellett befordulunk a hangszerárusok utcáján a régi örmény negyedbe. Kiirtották mindet. Az örmény lakóházak ma divatos kávéházak. Fakóbarna kutyák lustálkodnak mindenhol, fél tőlük. Veszek neki sáfrányos-pisztáciás jégkrémet és egy csík gránátalma-sűrítményt. Azt mondja, hogy az albán kamaszlányok menstruációs vért kevernek a férfiak vizébe, hogy örökre szerelmesek legyenek, de ötven százaléknak esély van arra, hogy a férfi szerelem helyett agyonveri a lányt.

Török klasszikus filmeket néztünk, Kuroszavát, meg valami horrort. Háfizt próbáltam neki értelmezni, azt szerette. Egy filmet se lehetett vele végignézni, nem tud koncentrálni. Félelmetes jelenetknél eltakarja az egész képernyőt, hogy én se lássam.

A szobámban fekszünk, az egyiptomi szobatársam eltűnt valahová. A vörös hidzsábot veszi fel, alatta semmi, a kedvemért. Érzem a vékony selyem alatt a mellbimbóit, szokatlanul kicsik, és valahogy érzékenyek. Az álla alatt szemérmesen összetűzte a kendőt gombostűvel. Benyúlok a ruha alá, megcsókol. Megszólal a müezzín, eltol magától, sír. A barátom, az iszlám, mit tettem, nem érhetsz hozzá soha többé. Az íróasztalomon a napszemüveg mellett egy zacskóban húsz deka helyi édesgyökér. Nagyon szar az íze, mondom, javasolom büntudatra. Elnetveti magát, de nem enyhül.

A tanfolyam vége után három napig egy isztambuli hostelben laktunk. Két izmos, sunyi képű török masszőr, néhány felcserélhető néger recepciós és egy vak macska. Te vak vagy, macska, kérdezem a macskát magamról megfélemlítve angolul, miért pont angolul, nem tudom. Mennyire aranyos és gyerekesen ártatlan vagy, mondja, soha nem lesz még egy ilyen jólelkű férfi az életemben.

Benyitok a zuhanyzóba, összerenzen. Az alutápláltságtól kilátszó bordákon és a magas medencén lecsorog a víz, bal kezének középső és gyűrűs ujjá között mellbimbó. Menj innen, beláthatnak a kis ablakon, nem vagyok olyan lány, ne gyere közelebb, mondja egy levegővel. Kapkod össze-vissza. Ráordítok, hogy you fucking stand over there, idiot.

Az utolsó este a hostel tetőteraszán ülünk. Nagyon tetszett, hogy úgy rám szól, mondja, nem, nem baj, ne viccelj már, nem vagyok porcelánbaba. Eddig büntudata volt miattam, hogy az iszlám, Isten, ilyenek, és a faluban otthon egy kurvának néznék, hogy összejött egy kereszténnyel. De most azt gondolom, mondja, hogy valamit, ami ilyen szép, nem tilthat Isten. Akkor majd találkozunk, kérdezem.

Végtelen energia szabadul fel benne, a szeme még örültebben forog. Azt mondja, hogy most az számít erkölcsösnek, amit belülről úgy érez, nem az, amit kívülről tanult. Muszlim a muszlimmal, hidzsáb, kendő, albán az albánnal. Most már nem így lesz, tudom, mit akar Isten, mondja. Idéz valami szúfi mestert. Good bye, left nipple, búcsúzok a testrészeiktől este az ágyban.

Szeptemberben megbeszéltük Skype-on, hogy elmegyek hozzá. Mindennap beszéltünk. Mindenki hülyének nézett itthon.

Hogy néz ki ez a lány, kérdezte valaki egy ivás alatt. Rögtön feleségül venném, gondolkodás nélkül, mondom bevérzett szemmel. Na, bebaszunk végre rendesen? Hol a pálinka.

Októberben elmentem hozzá Tiranába. Ha az apja tudta volna, hogy ott vagyok, valószínűleg baltát vág a fejembe. Három nappal azután, hogy hazajöttem, és egy hívás alatt közölte, hogy ezt ő így nem bírja, a nyári egyetemen, amíg nem vettem komolyan, sokkal vonzóbb voltam, és különben is, az iszlám. Fenyegettem, hogy odarepülök. Harmincezres telefonszámlát csináltam. Nagyon sokat ittam. Nyugtatót szedtem.

Volt egy lány. Harminchármas láb, vállalhatatlan arc, odaadó természet. Jó élet-erőtranszplant. Pár hónapig csak a kanapén fetrengtem megint, és nőkre gondoltam.

Még egy ideig beszéltünk. Néha megsimogatta a fejemet álmomban, vagy mondott valami furcsán összerakott, életunt közhelyet mindenféle nyelvet összekever-

ve. Misztikus életem szerelmét csináltam belőle. Aztán egyik napról a másikra már ezt is untam. Máshogy is nézett ki. Arccsontja túlzottan robosztus és balkáni, a haj cigányos, a bőrhibák feltűnőbbek. Minden emlékem elfolyt, annyit ittam. A depresszió maradt.

Most mindenféle szöszök hullanak a fákról. Nem megy ki a fejemből ez a nyálás szám reggelről.

Egy nőt alapvetően azért basznak meg, amiért George Mallory hegymászó megmászta a Mount Everestet. Mert ott van. Sosem vettem komolyan az ilyen Erasmus-kapcsolatokat, alapvetően csak azért történnék, mert mindenki unatkozik. Mi is azért jöttünk össze, mert unatkoztunk.

A George Bush sugárúti hotelban a vécét vödörrel kell lehúzni, egy hatvan wattos égő minden világítás, internet csak a közeli kávézóban van. A teraszon cigizek, ő fürdik, meleg van. Az utcán csinos lányok sok sminkkel, miniszoknyában. Mellettük késsel született sötét cigányok bőrdzsekiben. Balkán, mediterrán, posztkommunista és közel-keleti keverék, a kohéziós erő az unalom és a reménytelenség. Képeket készít magáról egy szál harisnyában, hátrahúzza a lapockáit, így jó lesz, kérdezi. Fél órán át fészülködik, énekelget.

A régi pártnegyedben nutellás palacsintát eszünk Enver Hoxha sírjánál. A főtéren mászkálunk a szaúdi pénzből épült modern nagymecset és medresze mellett. Óriás betontömb, partizánemlékmű, űrhajóra emlékeztető ortodox katedrális. A mesterséges tó mellett csókolózunk, jobbra félhold, balra szétvizelt nyilvános vécé. Romkocsmákban apró kolbászokat eszünk joghurtos salátával, nem engedte, hogy disznót vegyek.

Az utolsó este újra a tiranai hotelszobában. Lehet, hogy soha nem látjuk egymást többet, soha nem érek így hozzá az arcodhoz, érted mit jelent ez, a haláلودig már soha. Könnyezik, élvezem, hogy bánthatom. Azt mondja, a gyereke nem lehet keresztény. Az én gyerekem meg nem lehet muszlim, mondom. Elalszik, az alvás-tól kerekesebb és gyerekesebb az arca, egyenlő időközönként érzem a lélegzését a vállamon. A füles kérdésemet nagyon viccesnek tartotta. A betonplaccon ülünk, félig letolva a fejről a hidzsáb. Gaziantep lakótelepei csillognak odalenn. Újra megcsókol. Gyűrött a füle. Ez volt az első és az utolsó, soha többé nem történhet ilyen, mondja. Kinevetem. A kis őrbódéból táskás szemű, géppisztolyos katona néz ki, nagyjából tizenkilenc éves, teát kavargat, különösebb meggyőződés nélkül elzavar minket. Elindulunk visszafelé a sötét földúton, le a hegyről a vendégház felé. Fogja a kezemet, már nem csak azért, mert fél a kutyáktól. A mosókonyhához érünk, nincs kinn senki éppen. Leülünk a kirakott székekre. Belém karol. Öt méterre a konyhában meccset néznek, ötven kilométerre háború.